

The Oration of Chief Seattle

Beware – there is a lot of controversy around this text. It is sure that it was **not** written or said by Chief Seattle. For more information and the two most cited forms of the text have a look on:

<http://www.kyphilom.com/www/seattle.html>

For a critical discussion about the origins of the text, see:

<http://www.archives.gov/publications/prologue/1985/spring/chief-seattle.html>

Still, this text has been an inspiration to many in the modern environmental movement and therefore it is good if you see it.

Jan Haverkamp

<http://www.skauting.cz/svitavy/seattle/seattle.htm>

JSME ČÁSTÍ ZEMĚ

Roku 1885 vyzval americký prezident Franklin Pierce indiánský kmen Duwamishů, jenž žil ve státě Washington, na severozápadě USA, aby prodal své území bílým osadníkům a usídlil se v rezervaci. Na požadavek, vybízející k činu dosud neslýchanému, odpověděl náčelník Seattle touto řečí.

Velký náčelník ve Washingtonu posílá zprávu že si přeje koupit naši zem. Velký náčelník nám posílá také slova přátelství a dobré vůle. To je od něj přívětivé, neboť my víme, že našeho přátelství nemá zapotřebí. Ale my jeho nabídku uvážíme, neboť víme, že když neprodáme, přijde snad bílý muž s puškami a naši zem si vezme.

- 1 -

Jak je možné oblohu nebo teplo země koupit či prodat? Tato představa je nám cizí. Když nevlastníme svěžest vzduchu a třept vody, jak to od nás můžete koupit? My se rozhodneme. Co říká náčelník Seattle, na to se může velký náčelník ve Washingtonu spolehnout tak jistě, jako se náš bílý bratr může spolehnout na návrat ročních dob. Má slova jsou jako hvězdy, nezaniknou. Každý kousek této země je mému lidu svatý, každé lesknoucí se jedlové jehličí, písečné pobřeží, mlha v tmavých lesích, každá paseka, každý bzučící hmyz je v myšlenkách a zkušenostech mého lidu svatý. Míza která stoupá ve stromech nese vzpomínku rudého muže. Když mrtví bílých odcházejí aby se toulali pod hvězdami, zapomínají na zemi svého narození. Naši mrtví na toto divukrásnou zemi nikdy nezapomenou, neboť ona je rudému muži matkou. Jsme částí země a ona je částí nás

Vonící květiny jsou naše sestry, srnci, kuň a velký orel jsou našimi bratry. Skalnaté výšiny, úrodné louky, teplo z těla poníka a člověka – to všechno patří do jedné rodiny.

Posílá-li nám tedy velký náčelník ve Washingtonu zprávu, že chce koupit náš kraj, žádá od nás hodně. Velký náčelník nám sděluje, že nám dá místo, kde můžeme žít pohodlně a sami pro sebe.

- 2 -

Ale může to tak vůbec někdy být? Bůh miluje váš lid a své rudé děti opustil. Dává bílému muži stroje, aby mu pomohl v jeho práci a staví pro něj velké vesnice. Váš lid je den ze dne silnější. Brzy zaplavíte kraj jako řeky, které se řítí roklinami po nečekaném dešti. Můj lid je jako opadávající příliv – avšak bez návratu. Ne, jsme dvě různé rasy. Naše děti si spolu nehrají a naši starci nevypravují stejné příběhy. Vám je Bůh nakloněn, my jsme sirotci.

Vaši nabídku koupit naši zem uvážíme. Nebude to lehké, neboť tento kraj je nám svatý. Máme potěšení z těchto lesů. Nevím, jsme jiní než vy. Třpytící se voda která proudí v potocích a řekách, není jenom voda, nýbrž krev našich předků. Když vám tento kraj prodáme, musíte vědět, že je svatý, a učit své děti, že je svatý a že prchavý obraz v průzračné vodě jezer vypráví o tradicích a událostech ze života mého lidu. Zurčení vody je hlas mých předků. Řeky jsou našimi bratry – zahánějí naši žízeň. Řeky nesou naše kanoe a živí naše děti. Když svůj kraj prodáme, musíte si pamatovat a učit své děti, že řeky jsou našimi i vašimi bratry, a musíte být od nynějška k řekám dobří, tak jako ke každému jinému bratru.

Rudý muž vždy ustupoval před pronikajícím bílým mužem, tak jako jitřní mlha ustupuje do hor před ranním sluncem. Ale popel našich otců je svatý, jejich hroby jsou svěcenou půdou a tak jsou nám posvěceny tyto pahorky, tyto stromy, tento kus země. Víme, že bílý naší povaze nerozumí. Je to pro něj stejný kus země jako každý jiný, neboť je cizincem, který přichází v noci a ze země si vezme cokoli potřebuje.

- 3 -

Země mu není bratem, nýbrž nepřítelem, a když si ji podrobí, odchází dál. Odchází od hrobů svých otců – a nestará se. Krade zemi svým dětem – a nestará se. Hroby jeho otců a právo jeho dětí na narození jsou zapomenuty. Zachází se svou matkou, zemí, a se svým bratrem, nebem, jako s věcmi ke koupí a drancování, prodává je jako ovce či lesklé perly. Jeho hlad pohltní zemi a nezanechá nic než poušť. Nevím, naše povaha je jiná než vaše.

Pohled na vaše města v očích rudého muže bolí. Snad proto, že je rudý muž divoch a nic nechápe. Ve městech bělochů není žádné ticho. Žádné místo, kde je na jaře možné slyšet rozpukání listů nebo bzučení hmyzu. Ale možná mi to tak připadá jen proto, že jsem divoch a nerozumím tomu. Ten hluk se zdá být našim uším jenom urážlivým. Co ještě zbývá ze života, když není slyšet milostný křik lelka nebo hádání žab v noci u rybníka? Jsme rudý muž a nerozumím tomu. Indián má rád tiché šelestění větru, který hladí hladinu rybníka, vítr vyčištěný poledním deštěm nebo těžký vůní borovic. Vzduch je drahocenný pro rudého muže, neboť všechno sdílí ten samý dech. Zvíře, strom, člověk – ti všichni sdílí tentýž dech. Zdá se, že bílý si nevšímá vzduchu, který dýchá, jako muž, který už mnoho dní umírá, je i on otupělý proti zápachu. Ale když vám prodáme svou zem, nesmíte zapomenout, že vzduch je nám drahocenný, že vzduch se dělí o svého ducha s veškerým životem, ve kterém je obsažen.

Vítr dal našim otcům první dech a přijme jejich poslední. A vítr musí dát také našim dětem životní sílu. A jestliže vám prodáme svou zem, musíte si ji cenit jako zvláštní a posvěcenou, jako místo, kde bílý muž cítí, že vítr sladce voní lučními květinami.

Vaši nabídku uvážíme, a jestliže se rozhodneme přijmout, tak jen pod jednou podmínkou. Bílý muž musí se zvířaty této země zacházet jako se svými bratry. Jsem divoch a jinak tomu nerozumím. Viděl jsme tisíc zetlelých buvolů zanechaných bílým mužem – zastřelených z kolem jedoucího vlaku. Jsem divoch a nerozumím, jak má být ten čadící železný kuň důležitější než buvol, kterého my zabijeme, jenom abychom zůstali naživu. Co je člověk bez zvířat? Kdyby všechna zvířata vymizela, zemřel by člověk na velkou samotu ducha. Co se stále děje zvířatům, stane se brzy i lidem. Všechno je vzájemně spojeno. Co postihuje zemi, postihne i syny země, Musíte své děti učit, půda pod jejich nohama je popel našich dědů. Aby kraj ctili, vypravujte jim, že země je naplněna dušemi našich předků. Učte své děti to, co my učíme naše děti: země je naší matkou. Co postihuje zemi, postihne i syny země. Když lidé na zem plivají, plivají sami na sebe. Neboť víme, že země nepatří lidem, ale že lidé patří k zemi – to víme.

Všechno je vzájemně spojeno jako krev, která spojuje jednu rodinu. Vše je spojeno. Co postihuje zemi, postihne i syny země. Člověk nestvořil pohyb života, on je v něm pouze vláknem. Co uděláte tomu pohybu, uděláte sami sobě. Ne, den a noc nemohou žít společně. Naši mrtví žijí dál ve sladkých vodách země, vracejí se znovu s tichým krokem jara a jejich duše je ve větru, který čeří hladinu rybníka.

Nabídku bílého muže koupit naši zem uvážíme. Ale můj lid se ptá, co vlastně chce bílý muž? Jak je možno koupit oblohu či teplo země nebo rychlost antilopy? Jak vám to můžeme prodat – a jak to můžete koupit? Copak můžete se zemí dělat co chcete jenom proto, že rudý muž podepíše kus papíru a dá ho bílému muži? Když nevlastníme svěžest vzduchu a třpyt vody, jak to od nás můžete koupit? Mohou vaše peníze vrátit buvolům život, až bude i ten poslední zabit? Vaši nabídku uvážíme. Víme, že když neprodáme, přijde nejspíš bílý muž se zbraněmi a naši zem si vezme. Ale my jsme divoši. Bílý muž, přechodně držící moc, si myslí, že už je snad bohem, kterému patří země. Jak může nějaký člověk vlastnit svou matku?

Vaši nabídku koupit naši zem uvážíme, den a noc nemohou žít společně – uvážíme vaši nabídku jít do rezervace. Budeme žít stranou a v míru. Není důležité, kde strávíme zbytek našich dní. Naše děti viděli své otce ponížené a poražené. Naši válečníci byli zahanbeni. Po porážkách tráví své dny zahálčivě, otravují svá těla sladkými pokrmy a silnými nápoji. Není důležité, kde strávíme zbytek našich dní. Už jich není mnoho. Ještě pár hodin, několik zim – a žádné dítě velkých kmenů, které dříve žily v tomto kraji nebo se teď v malých skupinkách toulají lesy, už nezůstane, aby truchlilo u hrobů lidu, který byl kdysi tak silný a plný naděje jako ten váš.

Ale proč se mám rmoutit nad záhubou svého lidu, národy jsou z lidí, z ničeho jiného. Lidé přicházejí a odcházejí jako vlny na moři. Dokonce ani bílý muž, jehož Bůh s ním zachází a mluví jako přítel s přítelem, nemůže uniknout společnému určení. Snad jsme přece bratři. Uvidíme. Jedno víme – to, co bílý muž snad jednoho dne teprve objeví – že náš Bůh je tentýž Bůh. Možná si myslíte, že jím vládnete, tak jako usilujete o ovládnutí naší země, ale to nemůžete.

On je Bůh lidí – stejně tak rudých jako býlích. Tento kraj je pro něj cenný a zranit zemi znamená opovrhovat jejím stvořitelem. I bílí pominou, možná dříve než všechny ostatní kmeny. Pokračujete se zamořováním svého lože a jedné noci se udusíte ve svém vlastním odpadu. Ale ve své záhubě budete zářit, zažehnuti silou Boha, který vás přivedl do této země a vám určil vládnout tomuto kraji a rudému muži. Toto předurčení je nám hádankou. Až budou všichni buvoli pobiti, divocí koně zkroceni, až budou skryté kouty lesa ztěžklé pachem mnoha lidí a pohled na plodné pahorky zohavený mluvícími dráty, kde potom bude houština, kde bude orel a co to znamená, dát sbohem rychlému ponymu a lovu? Konec života a začátek přežívání. Bůh vám dal vládu nad zvířaty, lesy a rudým mužem z nějakého zvláštního důvodu, ale tento důvod je nám hádankou.

Snad bychom tomu mohli porozumět, kdybychom věděli, o čem bílý muž sní – jaké naděje líčí svým dětem za dlouhých zimních večerů a jaká vidění vkládá do jejich představ, že stále touží po zítřku. Ale my jsme divoši – sny bílého muže jsou nám skryty.

- 8 -

A protože jsou nám skryty, půjdeme každý svou vlastní cestou. Neboť si především vážíme práva každého člověka žít tak, jak si to sám přeje – bez ohledu na to, jak se liší od svých bratrů. Není toho moc, co nás spojuje. Vaši nabídku uvážíme. Jestliže přisvědčíme, pak jenom proto, abychom si zajistili rezervaci, kterou jste nám slíbili. Tam snad můžeme strávit naše krátké dny po svém způsobu. Až poslední rudý muž ustoupí z této země a jeho paměť bude už jen stínem mraku nad prérií, bude duch mých otců v těchto březích a v těchto lesích stále živoucí. Neboť oni milovali tuto zem, jako novorozeně miluje tlukot srdce své matky.

Když vám prodáme svůj kraj, milujte jej, jako jsme jej my milovali, starejte se, jako my jsme se starali, uchovejte si vzpomínku na takový kraj, jaký je, když jej berete. A veškerou svou silou, svým duchem, svým srdcem jej zachovejte pro vaše děti a milujte jej, jako Bůh miluje nás všechny. Neboť jedno víme – náš Bůh je tentýž Bůh. Tato země je mu svatá. Sám bílý muž nemůže ujít společnému určení.

Snad jsme přece bratři.

Uvidíme.